

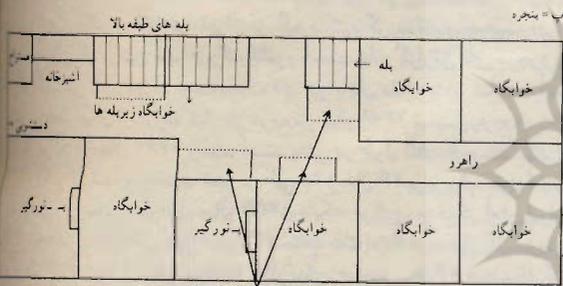

نگاهی از درون به يك پديده اجتماعی

آلونگ نشینی در سنگاپور

ترجمه . پ - پیران

خوابگاه های متعدد نامنظمی تقسیم شده است. نقشه تبیینی طبقه اول ارائه شده است:

محل قرار دادن رختخواب های موقت در شب

در طبقه همکف، خوابگاه ها در پشت مغازه ها قرار دارند و در طبقه بالا خوابگاه ها را زیر شیروانی تعبیه کرده اند، هرگاه برای جدا کردن قسمتی به عنوان خوابگاه جایی یافت نشود، فضای خالی زیر پله ها برای خوابیدن به مجرد اجاره داده می شود. در چنین حال و هوایی، آدمیان محله به دنیا می آیند و عم خویش را گذرانده رخت از جهان برمی بندند.

مورد پژوهی ها

وونگ کاووک تانگ (Wong Kwok Tong)

اطلاعات شناسایی: وونگ کاووک تانگ با دو پسر مجرد خود شهر می گذارند. او ۶۶ ساله و پسرانش ۲۶ و ۲۴ ساله اند. خوابگاهی را از ۲۰ سال پیش در اختیار دارد. محل اقامت قبلی را به علت کوچک بودن رها کرده است. او در ایالت «کوانگ تانگ» چین بدنیا آمده و در سن ۲۲ سالگی به سنگاپور مهاجرت کرده است.

او از اطاق های پشت مغازه های طبقه اول یکی را اشغال کرده است که از طریق دو پنجره روشن می شود. یکی از پنجره ها به پشت خانه باز می شود و دیگری به نورگیر. باراوان هایی که اطاق را تقسیم بندی می کند تا سقف دراز دارد. اطاق هایی که به این شکل درست می شود $2/1 \times 2/7$ متر مساحت دارد و در آن تختی دو نفره همراه قفسه و میزی قرار دارد. وونگ کاووک تانگ و یکی از پسرانش بر تخت می خوابند و پسر دیگر بر زمین آرام می گیرد. اطاق فاقد برق است و شب ها با چراغ لامپا روشن می شود.

مصاحبه: وونگ کاووک تانگ در هفت سالگی به مدرسه رفته و یک سال و نیم درس خوانده است. مدرسه از ساعت ۷ صبح شروع و در ۶ بعد از ظهر خاتمه می یافته است. وونگ به مدارس قدیمی ارجحی وافر می نهد و معتقد است که یک سال درس خواندن در چین، با چندین سال تحصیل در سنگاپور برابری می کند. هشت تادوازه سالگی را به کشاورزی گذرانده و در سیزده سالگی به

«آلونگ نشینان سنگاپور»، بخشی از نتیجه یک تحقیق میدانی است که توسط «بارینگتون کای» صورت گرفته و در آن شرایط سخت زندگی در مسکن ناهنجار خیابانی در سنگاپور تشریح می شود. در ابتدا موقعیت محلی و ویژگی های کلی توصیف می شود و سپس زندگی سه نفر از ساکنین الونگ ها مورد بررسی قرار می گیرد.

● خیابان «نانه کین» بالا، در قلب محله چینی های سنگاپور واقع شده است. از شمال به راه پل جدید و از جنوب به راه پل جنوبی ختم می شود و در واقع یکی از اضلاع نقشه شطرنجی طراحی شده به سال ۱۸۴۵ به حساب می آید. طول این خیابان حدود دویست متر است و دوسران به دو خیابان یک طرفه و شلوغ منتهی می شود که ترافیک سنگین این سوی بدان سوی شهر را بردوش می کشند و همین امر به خیابان «نانه کین» انزوای خاص خود را می بخشد. برکنار ازدوتکه زمین خالی که برهريك آلونگی زودیده است و بجز بخش عقبی معبد چینی ها که به خیابان «هو کاین» بازمی شود، خیابان «نانه کین» پوشیده از مغازه های سرخانه (Store house) دویاسه طبقه ای است که ردیفی پشت مغازه های خیابان های موازی در طرف «نانه کین» یعنی خیابان «چین چو» در غرب و خیابان «هو کاین» بالا در شرق قرار گرفته اند. از آنجا که مغازه های سرخانه واقع در این خیابان ها بهم راه ندارند، حل و فصل علائق اجتماعی متعددی در خیابان صورت می گیرد. اکثر ساعات روز کار و بار فراوانی در طول خیابان در جریان است. مردمان از کار بازمی گردند و بایه سرکار می روند و فروشندگان دوره گرد فریاد زنان و رجزخوانان به فروش غذاهای پخته و چیزهای دیگری مشغولند، فعالیت های گوناگون یاد شده مدیون وجود مغازه های سرخانه اند که برخی کارگاه و حتی کارخانه ای کوچک محسوب می شوند، کودکان در راه پله ها و برپایه روها به بازی مشغول اند، عده ای غیبت می کنند و برخی به سایر فعالیت ها دست می یازند.

تجزیه نقشه اولیه داخل این مغازه خانه ها، قبل از دگرگون شدن کار دشواری است. اما به نظر می رسد که فضای پشت مغازه در طبقه همکف به آشپزخانه اختصاص داشته که در عین حال اطاق غذاخوری نیز به حساب می آمده است، طبقه اول و دوم احتمالاً به دو اطاق عقبی پنجره هایی به نورگیر یا هواکش قرار داشته است. تاین (Tien) تصویری از نقشه های مغازه سرخانه ای در جاده «یادون گان، کوچینگ» قبل و بعد از دگرگون شدن ارائه کرده است ولی منبع آن را ذکر نکرده و از آنجا که طبقه اول در نقشه اولیه به دو خوابگاه تقسیم شده است می توان در صحت نقشه های آقای تاین تردید کرد. برکنار از اینکه نقشه این مغازه های سرخانه چگونه بوده است، این حقیقت مسلم است که باشکل کنونی تفاوت های اساسی داشته است. در حال حاضر بجز چند مورد استثنائی هر طبقه توسط باراوان های موقتی و از سر ناچاری به

